

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Fáklyák a gerincen**

1. Fáklyák a gerincen

Mirella

A vizes kerekek halkán döccentek meg a túlparti, mohos köveken. Borda egyetlen lendülettel vontatta fel a nehéz szekeret a kapaszkodón, miközben Mirella még visszanézett a sötétbe vesző patakmederre. A megtévesztett járőrök távoli lármája már rég elült, s a víz csobogása elfedte lépteik zaját.

Ám amint a fák koronái felett megnyílt az égbolt, Mirella tekintete a felettük magasodó domboldalra tévedt. A sötét gerincen apró, narancssárga fénypontok gyúltak ki egymás után. A fáklyás lovasok lassan, szorosan egymás mellett haladtak végig a kopár peremen, mintha a környék minden egyes bokrárt ki akarnák fürkészni.

– Garai nem bízta a véletlenre a dolgot – kuncogott fel halkán Mirella, bár a szeme sarkában halvány feszültség bujkált. – A főutat lezárták, s most a magasból pásztázzák az erdőt. Igazán mutatós kis felvonulás, csak éppen a mi terveinknek nem használ.

Borda azonnal megtorpant, s széles vállával a szekér oldalának támaszkodva várt a döntésre. Mirella gyorsan felmérte a terepet: a nyílt domboldalon képtelenség lett volna észrevétlenül átvágni a járőrök alatt, ám tőlük balra egy régen kiszáradt, mély vízmosás húzódott a sűrű bozótos felé.

– Hagyjuk, hogy a magasban parádézzanak – suttogta Mirella könnyed mosollyal, miközben a vízmosás felé terelte a fáradt állatokat. – Mi meg meghúzzuk magunkat az árok védelmében, míg a gőgös uraságok a sötétben keresgélnek.